

Arrest

nr. 113 666 van 12 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 februari 2013 houdende het niet langer verlengen van het BIVR en van het attest van afnemering (bijlage 37) van 22 mei 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft op 9 december 2008 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft op 13 januari 2009 beslist dat verzoekster om medische redenen tijdelijk geregulariseerd wordt. Op 27 april 2010, op 12 januari 2011 en op 16 januari 2012 heeft de gemachtigde een beslissing tot verlenging van verzoeksters tijdelijk verblijf met 12 maanden genomen. Verzoekster diende op 14 januari 2013 een aanvraag in tot verlenging van haar tijdelijk verblijf. Op 12 november 2012 en 22 februari 2013 heeft de ambtenaar-geneesheer een medisch advies verschaft.

De gemachtigde heeft op 22 februari 2013 beslist dat het BIVR van verzoekster niet langer mocht worden verlengd. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster haar verblijfskaart werd haar afgenomen en zij werd op 22 mei 2013 in het bezit gesteld van een attest van afnemering (bijlage 37). Deze bijlage 37 is de tweede bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 12.11.2012 en 14.01.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 09.12.2008. Dat dit verzoek door onze diensten op 13.01.2009 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek dd. 22.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage), onze arts-adviseur tot volgende conclusie kwam:

“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand.”

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Reden:

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004(83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden...”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij stelt dat verzoekster als tweede bestreden beslissing de bijlage 37 aanvecht, die haar werd afgegeven op 22 mei 2013. De verwerende partij laat gelden dat deze bijlage 37 evenwel geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, § 2 en 39/82, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggescreven worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001,83). Aldus dient onder een 'beslissing' of 'bestuurshandeling' te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.

Dit is *in casu* niet het geval. Het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd ingevolge de beslissing van 22 februari 2013 tot weigering van verlenging van het BIVR, en niet door de afgifte van een bijlage 37 die op zich geen wijzigingen aanbrengt in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.

De Raad merkt tevens op dat verzoekster ook geen middel ontwikkelt, specifiek gericht tegen de bijlage 37.

De exceptie is gegrond. Het beroep is dan ook onontvankelijk, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Over de gegrondheid

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld : (...). In artikel 9ter Vreemdelingenwet is duidelijk sprake van een ziekte die :

- *een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit,*
- *een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.*

In het advies van de arts-adviseur d.d. 22.2.2013 wordt gesteld : (...). Dit advies van de arts-adviseur slaat nergens op. Op het ogenblik dat verzoekster naar België kwam werd zij behandeld met hemodialyse. De behandeling gebeurde in afwachting van een niertransplantatie. Op basis van de medische elementen werd de regularisatieaanvraag artikel 9ter van verzoekster gegrond verklaard. De niertransplantatie gebeurde op 7.10.2011. Door allerlei medische omstandigheden diende de nier opnieuw verwijderd te worden op 21.12.2011. Op dit ogenblik wordt verzoekster opnieuw behandeld gedurende drie keer per week met hemodialyse. Verzoekster bevindt zich dus in een slechtere toestand dan op het ogenblik van haar regularisatieaanvraag vermits verzoekster nu enkel nog over één nier beschikt. De regularisatieaanvraag van verzoekster werd gegrond verklaard omdat zij leed aan een chronisch nierfalen en behandeld werd met hemodialyse. Op dit ogenblik wordt verzoekster opnieuw behandeld met hemodialyse in afwachting van een nieuwe transplantatie. In het advies wordt verder gesteld dat de toestand van verzoekster "stabiel zal blijven". Ook dit is een bewering die een arts-adviseur onwaardig is. Iedere arts weet dat een behandeling met hemodialyse een tijdelijke behandeling is maar deze behandeling kan slechts een tussenstap zijn naar een niertransplantatie. Verzoekster verwijst naar het medisch verslag en de medische verklaring d.d. 11 juni 2013 van Nefrologe Dokter WE van ZNA Nierkliniek te 2060 Antwerpen. Dokter E. schrijft op blz. 3 van haar verslag :

"Eindstadium nierlijden, met nood aan dialyse is op zich al een zeer ernstige ziekte, met slechts zeer beperkte prognose. Hemodialyse heeft een enorme impact op de gezondheid en het algemeen welbehagen. Bovendien gaan deze therapie gepaard met een zeer belangrijke morbiditeit en mortaliteit. Patiënte zal aan hemodialyse dus ZEKER NIET stabiel blijven. De arts-adviseur is geen specialist nefrologie maar dergelijke onjuiste vermeldingen neerschrijven in een medisch advies is iedere arts algemene geneeskunde onwaardig. Wanneer er gedurende één week geen hemodialyse kan gebeuren, treden er reeds levensgevaarlijke complicaties op en na twee weken zonder dialyse is de dood van de patiënt onvermijdelijk. De arts-adviseur komt tot volgende conclusie in zijn advies van 22.2.2013 : "Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit... "

En verder

"De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

De conclusie van de arts-adviseur dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit is volledig onjuist. Verzoekster verwijst naar het medisch advies d.d. 11.6.2013 van Nefrologe WE waarnaar reeds verwezen werd, zoals hoger reeds vermeld, dat verzoekster lijdt aan het eindstadium nierlijden dat een zeer ernstige ziekte is, met slechts zeer beperkte prognose.

Dokter W. Engelen vermeldt in hetzelfde attest het volgende :

"Betrokkene lijdt, naast eindstadium nierfalen, aan een zeer complexe ziekte-toestand, dewelke thans onder controle is, dankzij een optimale behandeling. Met name de familiale mediterrane koorts kan op elk moment een flare-up veroorzaken. De amyloïde zal, per definitie, in de toekomst ongunstig evolueren. De noodzakelijke medische verzorging en omkadering zal in de toekomst sterk toenemen. Deze evolutie is waarschijnlijk, zelfs indien patiënte zou getransplanteerd worden. Ook dit laatste is geen simpele procedure meer, gezien de eerdere rejectie, dewelke op heelkundig en immunologisch vlak heel wat uitdagingen creëert."

Dit medisch attest van een specialist die verzoekster reeds vanaf 2007 volgt en haar dossier volledig kent, is volledig in tegenspraak met de conclusie van de arts-adviseur dat er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit. De conclusie in fine van de arts-adviseur dat er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand, is ridicuul gelet op de ernst van de ziekte van verzoekster. De vaststellingen en de conclusie van de arts-adviseur d.d. 22.2.2013 worden in de bestreden beslissing d.d. 22.2.2013 volledig overgenomen om tot het besluit te komen dat een verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf niet langer verleend wordt. De motivering van de bestreden beslissing schendt

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en schendt de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van een administratieve bestuurshandeling. Materiële motiveringsplicht. Verder wordt in het advies van de arts-adviseur d.d. 22.2.2013 onderzocht of er mogelijkheden van behandeling zijn in Armenië en tevens of de medicatie beschikbaar is in Armenië. De informatie waarnaar de arts-adviseur verwijst en afkomstig is uit Med COI-Databank wordt niet meegedeeld zodat de rechten van verdediging van verzoekster geschonden zijn. De arts-adviseur is van mening dat hemodialyse en opvolging door een nefroloog mogelijk zijn in Armenië en dat ook transplantaties tot de mogelijkheden behoren. De arts-adviseur vermeldt dat Colchitine in Armenië beschikbaar is en ook ijzerpreparaten en foliumzuur. Calciumcarbonaat en natriumcarbonaat is beschikbaar of evenwaardige alternatieven. In het medisch advies van de behandelende nefroloog d.d. 11.6.2013 wordt de medicatie opgesomd waaruit de therapie van verzoekster bestaat. Hierin wordt o.m. vermeld als te nemen medicatie : D-cure, Eprex, Phoslo, Sandoz CA-D 600/400, Venofer Amp. Verder vermeldt de behandelende nefroloog dat EPO een essentieel deel uitmaakte van de behandeling en dat dit medicijn niet beschikbaar is in Armenië of niet aan dezelfde voorwaarden als in België. De arts-adviseur stelt dat er geen ziekteverzekering is in Armenië doch dat de aandoening van verzoekster valt onder een pakket gratis gezondheidszorg (zorgen en medicatie) welke door de Staat aan ieder Armeense burger verstrekt wordt en aldus tot de basiszorg kan gerekend worden. Verder wordt vermeldt dat sociaal kwetsbare groepen de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis ontvangen. Verder wordt vermeld dat er voor werkzoekenden mogelijkheid is om een beroepsopleiding te volgen, voor arme families is er een sociale uitkering die aangepast wordt aan de graad van armoede en een invaliditeitspensioen voorhanden is voor mensen die deels of volledig invalide verklaard worden en dat er een sociaal invaliditeitspensioen is vanaf 65 jaar. Verzoekster ontkent ten stelligste dat de behandelingen gratis zijn in Armenië en dat de medicatie eveneens gratis wordt toegekend. Verzoekster ontkent eveneens dat zij kan genieten van een sociale uitkering of een invaliditeitspensioen. Zij had deze voorzieningen niet ter beschikking in de periode dat zij in Armenië verbleef. Verder stelt de arts-adviseur dat hij ervan uitgaat dat verzoekster zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. De arts-adviseur komt tot deze conclusie omdat door verzoekster geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid werd voorgebracht. In eerste instantie wenst verzoekster op te merken dat er bij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter enkel en alleen het "medisch getuigschrift" dient meegedeeld te worden. Nergens wordt vermeld dat er een bewijs van arbeidsongeschiktheid wordt meegedeeld. In tweede instantie zou de arts-adviseur moeten weten dat hemodialyse patiënten die een behandeling ontvangen van drie keer per week gedurende telkens 4 uur; niet onmiddellijk na de behandeling kunnen gaan werken. Zij moeten recupereren van de behandeling. De behandelende nefroloog vermeldt dat verzoekster "algemeen arbeidsongeschikt" is. De behandelende nefroloog stelt dat dit attest nooit gevraagd worden in de sociale context waarin de patiënte zich bevond. In het medisch attest van de behandelende nefroloog wordt verder vermeld in verband met de behandeling in Armenië : "Wij zijn van mening dat patiënte, nooit dezelfde kwaliteit van verzorging in Armenië zal genieten als hier, wat een directe impact zal hebben op haar fysieke integriteit. De besmetting met Hepatitis C, die patiënte opliep in Armenië, is trouwens al een bewijs van het gebrek aan hygiëne tijdens vroegere dialyses in Armenië." Tevens wenst verzoekster nogmaals te verwijzen naar het medisch attest waarin de behandelende nefroloog stelt dat het gaat om een zeer complexe ziekte toestand die onder controle is dankzij een optimale behandeling. Verzoekster is van mening dat deze optimale behandeling in Armenië onmogelijk is. Verzoekster verwijst naar het medisch attest waarin staat dat de noodzakelijke medische verzorging en omkadering nog zal toenemen in de toekomst en dat een eventuele nieuwe transplantatie geen simpele procedure is, gezien de eerdere rejectie, dewelke op heelkundige en immunologisch vlak heel wat uitdagingen creëert. Verzoekster verwijst naar het chronologisch overzicht zoals vermeld in het medisch attest d.d. 11 juni 2013. Na de niertransplantatie op 7.10.2011 heeft haar lichaam zeer "negatief" gereageerd met als gevolg op 27.11.2011 een opstoot van de familiale mediterrane koorts (FMF), een urineweginfectie, een levertoxiciteit en een pneumonie. Op 10.12.2011 een bronchiolitis en op 12.12.2011 respiratoire insufficiëntie. Het is voor cliënte duidelijk dat wanneer de niertransplantatie was gebeurd in Armenië, zij nu niet meer in leven zou zijn."

3.2. Verzoekster betoogt dat op 7 oktober 2011 een niertransplantatie gebeurde, doch de nier opnieuw moest worden verwijderd op 21 december 2011, en zij behandeld wordt met hemodialyse. Zij stelt dat haar toestand nu slechter is dan op het ogenblik van haar regularisatieaanvraag omdat zij nu enkel nog over één nier beschikt.

Verzoekster leed aan een terminaal nierfalen, reden waarom er op 7 oktober 2011 een niertransplantatie werd uitgevoerd. Inmiddels is gebleken dat verzoekster op 21 december 2011 een resectie had van de getransplanteerde nier en ze nu volledig wordt behandeld met hemodialyse.

Deze informatie was nog niet voorhanden toen de ambtenaar-geneesheer zijn medisch advies van 11 januari 2012 verleende, advies dat vooraf ging aan de verlengingsbeslissing van 16 januari 2012. Door de ambtenaar-geneesheer werd in zijn advies van 22 februari 2013 als volgt geadviseerd:

"Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Er werd eerder een medisch advies gegeven door collega dr. I. (dd. 11/01/2012) voor een verblijf van 1 jaar.

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- Verslagen (dd. 19/01/2010, 17/08/2011, 21/10/2011, 2/11/2011, 8/12/2011 en 13/12/2011) van respectievelijk dr. C. (tweemaal), dr. D., dr. N., dr. D. en dr. B.;*
- Attest (dd. 31/10/2012) opgemaakt door dr. M., nefroloog, waaruit blijkt dat betrokkene reeds in 2009 behandeld werd voor de hepatitis C en de getransplanteerde nier (07/10/2011) op 21/12/2011 werd verwijderd. De betrokkene wordt momenteel behandeld met hemodialyse;*
- Standaard medisch getuigschrift (dd. 13/11/2012) ingevuld door dr. G., nefroloog, met bijgevoegd medicatieoverzicht. Hieruit blijkt dat betrokkene driemaal per week hemodialyse krijgt en medicamenteuze ondersteuning krijgt.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 31-jarige vrouw een resectie had van een getransplanteerde nier. Ze wordt behandeld met hemodialyse. Dit verandert de situatie van betrokkene in vergelijking met januari 2012 toen de volledige informatie over een resectie nog niet toegevoegd was aan het dossier. De toestand zal met continue hemodialyse stabiel blijven. Deze gewijzigde behandeling is wel beschikbaar en toegankelijk in Armenië.

Haar medicamenteuze behandeling bestaat uit colchicine, foliumzuur (folavit), een ijzerpreparaat (Fosrenol®), natriumbicarbonaat en calciumacetaat (Phoslo®).

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen."

Hierna volgde een bespreking van de beschikbaarheid en van de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië, waarna de ambtenaar-geneesheer heeft besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland aangezien de nodige zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn.

Verzoekster toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de toestand met continue hemodialyse stabiel zal blijven, en deze gewijzigde behandeling wel beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Integendeel blijkt uit het medisch attest van 13 november 2012 van Dr. G, dat verzoekster aan haar aanvraag tot verlenging heeft gevoegd, dat verzoekster een behandeling met hemodialyse krijgt met medicamenteuze ondersteuning, en deze hemodialyse levenslang moet gebeuren of er een gelukte niertransplantatie moet zijn:

" C/ Actuele behandeling (...)

- Medicamenteuze behandeling: zie bijgevoegde lijst*
- Interventie /Hospitalisatie: Hemodialyse 3x/w*
- Voorziene duur van de behandeling: levenslang of tot gelukte niertransplantatie"*

De kritiek dat het medisch advies iedere arts algemene geneeskunde onwaardig is, laat de Raad voor rekening van verzoekster.

Dat er verder volgens verzoekster levensgevaarlijke complicaties kunnen gebeuren indien er gedurende één week geen hemodialyse kan gebeuren, doet evenmin afbreuk aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, nu hieruit blijkt dat:

"Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Uit (1) blijkt dat hemodialyse en opvolging door een nefroloog mogelijk zijn in Armenië. Verder blijkt uit (2) dat zelfs een nieuwe transplantatie tot de mogelijkheden behoort.

Betreffende de medicamenteuze behandeling. Uit (1) blijkt dat colchicine beschikbaar is. Uit (3) blijkt dat ijzerpreparaten en foliumzuur beschikbaar zijn.

Calciumacetaat en natriumbicarbonaat dienen om hyperfosfatemie tegen te gaan. Hiervoor bestaat in Armenië calciumcarbonaat (1) en lanthanum carbonate (2) die als evenwaardig alternatiefkunnen dienen."

Aangezien hemodialyse en opvolging door een nefroloog mogelijk zijn in Armenië, en zelfs een nieuwe niertransplantatie tot de mogelijkheden behoort, terwijl ook de toegankelijkheid tot de medische zorgen en opvolging er zijn, kan niet worden ingezien waarom er een medisch bezwaar zou zijn tegen terugkeer.

Terwijl de ambtenaar-geneesheer er in zijn advies ook uitdrukkelijk op gewezen heeft dat *"Gezien de aandoening van betrokkene, is het wenselijk dat zij bij haar terugkeer naar het land van herkomst extra ondersteund wordt. Betrokkene kan hiervoor een beroep doen op het AVRR- programma (Assisted Voluntary Return-programma) van de International Organisation for Migration (IOM). In het kader van de specifieke terugkeerprogramma's die ze aanbieden aan migranten die deel uitmaken van welbepaalde kwetsbare groepen, verleent de IOM operationele bijstand aan migranten die te kampen hebben met medische problemen, en in dit opzicht bijzondere hulp en ondersteuning nodig hebben bij de terugkeer naar en de re-integratie in hun land van herkomst."*

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar een attest van 13 juni 2013, dat dateert van na de bestreden beslissing, en waarin melding wordt gemaakt van een risico op heropflakking van andere aandoeningen. Aan de ambtenaar-geneesheer kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een stuk dat hem niet eens ter kennis is gebracht.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, RACE. 1994). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Dat in het attest van 11 juni 2013 melding wordt gemaakt van EPO dat noodzakelijk zou zijn voor verzoekster, doet geen afbreuk aan het advies dat gesteund is op de door verzoekster bij haar aanvraag tot verlenging van het verblijf voorgelegde attesten.

Verzoekster toont niet aan en voert zelfs niet aan dat er met bepaalde elementen uit de medische attesten die zijn voorgelegd bij de aanvraag tot verlenging (van 12 november 2012 en 22 februari 2013) geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekster toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op een kennelijk onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan.

Verder is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om zijn beslissing te steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat samen met de bestreden beslissing werd betekend.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste feitenvinding. Een schending van artikel 9ter of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wanneer de rechter in vreemdelingenzaken als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt deze niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de staatssecretaris of van de ambtenaar-geneesheer.

De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij betoogt dat verwezen wordt naar informatie afkomstig uit de Med COI-Databank die niet “wordt meegedeeld”, en dat dus de rechten van verdediging geschonden zijn.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de opgeworpen schending van de rechten van verdediging. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet. Terwijl het verzoekster uiteraard vrij stond om inzage te vragen in de stukken van het administratief dossier, hetgeen zij niet heeft gedaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat wanneer een stuk opgenomen wordt in de beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen.

De Raad merkt nog op dat verzoekster ook niet aantoonde welke informatie zij bij inzage van het administratief dossier had vernomen die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat het betoog beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder toont verzoekster met haar blote bewering dat zij ontkent dat de behandelingen gratis zijn in Armenië en dat de medicatie eveneens gratis wordt toegekend, en dat zij eveneens ontkent dat zij kan genieten van een sociale uitkering of een invaliditeitspensioen, en dat zij deze voorzieningen niet ter beschikking had in de periode dat zij in Armenië verbleef, niet aan dat de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zijn.

Terwijl verzoekster ook voorbij gaat aan de werkelijke inhoud van het advies, met name dat een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen door de staat betaald wordt in Armenië en dat mensen die behoren tot bepaalde, sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis krijgen. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen. Verder wordt gesteld dat de Armeense staat aan iedere Armeense burger een pakket basiszorg gratis verstrekt, en wordt gemotiveerd inzake bepaalde personen die behoren tot sociaal kwetsbare groepen, alsmede inzake de hulp aan werklozen, de sociale uitkeringen voor arme families en het invaliditeitspensioen.

Tevens wordt in het hoofdstuk inzake de toegankelijkheid benadrukt dat verzoekster geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voorlegt, en we er dus kunnen vanuit gaan dat verzoekster zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, terwijl het tevens erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte ruim 28 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

Met de verwijzing naar een later attest van 11 juni 2013 toont verzoekster niet aan dat zij niet in staat is om zelf in te staan voor de kosten van de behandeling. Evenmin kan verzoekster dienstig aanvoeren dat “dit attest haar nooit gevraagd werd”. De gemachtigde van de staatssecretaris of de ambtenaar-geneesheer is verplicht om bij de vreemdeling die zelf geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt, na te vragen om hierover stukken voor te leggen.

Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

Tot slot wordt in het advies verwezen naar de programma's van de IOM, waarop verzoekster beroep kan doen bij de terugkeer naar Armenië en waarvan de ambtenaar-geneesheer ook aangeeft dat het wenselijk is dat verzoekster ook extra ondersteund wordt gezien haar aandoening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste niet op kennelijk onredelijk wijze om het BIVR niet langer te verlengen, gelet op het advies van de arts-adviseur. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekster haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken,

en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste feitenvinding.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC